

mere beskæftiget udenom, at Børnene saa skal blive helt fremmede for dig, — og du for dem.“

„Men jeg begriber det virkelig ikke. Jeg synes dog, at jeg altid — —.“

„Du veed vist ikke rigtig, hvor meget du gaar for dig selv, Per,“ afbrød Inger ham med et undertrykt lille Suk. „Naturligvis tænker du heller ikke paa det, naar du altfor tydeligt lader Børnene mærke, at de er dig til Besvær. Men for saadan noget har Børn en fin Fornemmelse, kan du tro. Jeg synes derfor, at du ogsaa for din egen Skyld skulde passe lidt paa. Og siden vi nu er kommen til at tale om det, saa maa jeg fortælle dig, hvad Hagbarth sagde til mig forleden Aften paa sin Fødselsdag, da du blev borte saa længe, at han ikke fik sagt dig Godnat. Han havde Taa-rer i Øjnene og sagde helt trodsig: „Far bryder sig ikke om mig, — det veed jeg godt“. Du bliver jo ikke fornærmet, fordi jeg fortæller dig det. Og nu vilde jeg som sagt ønske, Per, dersom vi skulde komme til København — eller hvor vi nu kommer hen i Verden — at du saa vil tage dig lidt af Hagbarth, bare spasere en Tur med ham engang imellem og tale lidt med ham om, hvad I træffer paa. Han er jo virkelig en klog lille Dreng og saa mærkelig optaget af alt, hvad der sker omkring ham. Jeg veed nok, det er netop alle disse mange barnlige Spørgsmaal, som plager dig; men den Slags Ting maa man da virkelig bære over med.“

Per sad en Tid uden at sige noget. Saa rejste han sig og begyndte at gaa frem og tilbage paa Gulvet, saadan som han gerne gjorde det, naar noget optog ham. Ingers Ord havde skræmmet ham. Hendes stilfærdige Anklage havde ramt